

Realitat i desafiaments de les famílies (1)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Us convido a llegir el segon capítol de l'*Amoris Laetitia* que intitula aquesta glossa i les vinents (AL 31-57). Com sempre el trobareu penjat a la web del bisbat.

Es tracta d'una anàlisi de la realitat a l'estil del Papa: una anàlisi pastoral. Lluny de la neutra fenomenologia, obre els ulls a la realitat de les famílies evitant de caure en dues actituds oposades: "una denúncia retòrica dels mals actuals" o una renúncia "a proposar el matrimoni per no contradir la sensibilitat actual". El papa Francesc ens proposa una mirada realista que ens cridi com a Església a "un esforç més responsable i generós" que permeti de "presentar les raons i les motivacions per a optar per al matrimoni i la família" (AL 35). Aquest plantejament no oculta un reconeixement autocrític de les mancances que en algunes ocasions hem tingut en el discurs i la pastoral matrimonial i familiar (AL 36-37).

Em proposo seleccionar algunes de les anàlisis presents en aquest capítol –les que considero més importants– per a contextualitzar-les i per a indicar camins pastorals.

Començo! El Papa a AL 38 reconeix "que la major part de la gent valora les relacions familiars que volen romandre en el temps i que assegurin el respecte a l'altre". De fet, a casa nostra, la institució més ben valorada entre els joves és la família. Enmig d'una cultura individualista i consumista, el recer d'un amor gratuït i estable suposa un lloc bo a preservar. Coherentment amb aquesta valoració, la majoria de parelles joves guarden el desig d'un amor exclusiu i per sempre i confien de crear una família estable. Al mateix temps, no comprenen que el matrimoni sigui necessàriament per sempre. Primer perquè, per a ells, la realitat ho contradia i segon perquè la indissolubilitat, en cas de fracàs sentimental, els semblaria una imposició esclavitzant.

La majoria de joves viuen aquest projecte com un camí que passa per un temps de convivència prèvia que desemboca en el matrimoni si la relació funciona i sobretot si arriba un fill. Consideren que la convivència prematrimonial és una garantia i la cultura ambient ho facilita (AL 40). També empeny favorablement a aquesta praxi: la inseguretats davant del futur; la dificultat per accedir a un lloc de treball estable i l'impediment per accedir a un habitatge (AL 44).

Hem de reconèixer que, massa sovint, veiem només negativament aquesta realitat i "hem actuat a la defensiva, i gastem les energies pastorals redoblant l'atac al món decadent, amb poca capacitat proactiva per a mostrar camins de felicitat". És cert que dediquem pocs esforços a pensar "una pastoral positiva, acollidora, que possibilita un aprofundiment gradual de les exigències de l'Evangeli" (AL 38) per a totes aquestes parelles. Mai els hem negat el baptisme dels seus fills, menys encara el seu matrimoni. Tampoc hem preconitzat com a lloable i recomanable la convivència prèvia al matrimoni. Però, una pastoral d'acollida demana més: suposa saber reconèixer el desig sincer d'aquestes parelles de construir un amor per sempre i una família estable i acompanyar-les per a fer-ho possible.

La nova preparació al matrimoni que estem impulsant va en aquesta direcció: una acollida personalitzada, una invitació al curs Alpha i, si Déu fa la gràcia de la conversió, un grup de vida cristiana que els ajudi a descobrir i a creure en el matrimoni. Hem de pensar també en una preparació al baptisme en aquesta perspectiva, ja que sovint el contacte que tenim amb aquestes parelles es dona a causa del desig de batejar el seu primer fill.

